

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η Αύγη ήταν κι' αυτή μια κόρη της Εύας... Βλέποντας όλα εκείνα τα ώραια πράγματα, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει... Κ' η χαρά της ήταν διπλή, όσο ουλλογιζόταν ότι προερχόντουσαν από το φίλο της... Ένα μόνο πράγμα την στενοχωρούσε: δεν είχε καμαριέρα για να την ντύσει. 'Η καλή φραγκίσκη ήταν κατάλληλη θέβαια για την κουζίνα, όχι όμως και για την τουαλέτα.

Δυσ' απ' τις νέες κόρες, απ' αυτές που είχαν φέρει τα πράγματα, προχώρησαν εκείνη τη στιγμή προς το μέρος της, σαν να είχαν ναυτέμει την σκέμη της.

—Είμαστε στις διαταγές της δεσποινίδος; είπαν.

—Έπειτα έγγευαν κι' αμέσως όλοι οι άλλοι άποακρυνήθηκαν με μια θαθεία υπόκλιση.

Η Αύγη, η ντόνα Κρούζ κι' η δυο νέες κόρες, μπήκαν τότε στην κρεβάτοκάμαρη. 'Η κυρά Φραγκίσκη έμεινε μόνη στην τραπεζαρία μαζί με τον έγγονό της.

—Ποιά είν' αυτή η κοπέλλα με το κίτρινο ντόμινο; ρώτησε η αγαθή γυναίκα.

—Δεν ξέρω... Μπήκε πριν από μας μέσα στο σπίτι...

Η κυρά Φραγκίσκη άρχισε να σκεπτεται. Και σε λίγο είπε με την πιο σοβαρή κι' επίσημη φωνή:

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' δ'λ' αυτά τα πράγματα...

—Θέλεις να σου τ'ά εξηγήσω εγώ, γιαγιά; ρώτησε ο Ζαν Μαρί.

—Εσύ να μου κάνης τη χάρη να σωπαίνης, όταν εγώ μιλάω. Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, ένα χτύπημα άκούστηκε πάλι στην πόρτα.

—Ποιάς είνε πάλι; γκρινιάξε η κυρά Φραγκίσκη. Βάλε την άμπαρά...

—Γιατί να βάλω την άμπαρά; ρώτησε ο Ζαν-Μαρί. Δεν παύουμε πειά κρυφτούλι!...

—Ένα χτύπημα πιο δυνατό άκόμα άκούστηκε πάλι στην πόρτα.

—Μήπως είνε τίποτε κλέφτες; μουρμούρισε ο Μπερισσόν, ό οποίος δεν ήταν καθόλου γενναίος.

—Κλέφτες! επανέλαθε η κυρά Φραγκίσκη. Δεν έργονται κλέφτες, όταν ό όρμος είνε φωτισμένος, όπως το μεσημέρι και γεμάτος κόσμο... Πήγαινε ν' άνοιξης!

—Σκέψου καλύτερα, γιαγιά... Θα προτιμούσα να βάλω την άμπαρά.

Μά δεν πρόφτανε πειά. Γιατί την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' ένα άγριόμουτρο στολισμένο με τεράστια μουστάκια—τό μούτρο του Κοκαρντάς πρόβαλε στο άνοιγμα της... 'Ο Κοκαρντάς έριξε μια ματιά στην κάμαρη κι' έπειτα, γυρίζοντας τό κεφάλι του πίσω, είπε στο σύντροφό του Πασπουάλ που στεκόταν πάλι του

—Έδώ είνε χωρίς άλλο η φωλιά της περιστέρας μας... Κάνε τόν κόπο να μηξ, μικρέ μου... Μόνο μια καλή γυναίκα είνε μέσα κι' ένα παιδάρελι... Έτσι δεν θα έχουμε φασαρίες...

Συγχρόνως προχώρησε στο δωάτιο, ενώ ο Πασπουάλ τόν άκολουθούσε πίσω...

Ο Ζάν Μαρί μετανοούσε τώρα πικρά γιατί δεν είχε θέλει την άμπαρά όσο ήταν άκόμα καρός. Γλύστρησε πίσω απ' τη γιαγιά του, η όποια πιο γενναία απ' αυτόν, ρώτησε

με την χοντρή της φωνή:

—Τι θέλετε εσείς εδώ;

Ο Κοκαρντάς έφερε τό χέρι του στο καπέλλο του μ' ευγένεια κι' άπάντησε με την πιο γλυκύη του φωνή:

—Σεβαστή μου κυρία, ήρθαμε για μια πολύ σπουδαία υπόθεση. Έδώ κάθεται...;

—Όχι, έσπυσε ν' άπάντησή ο Ζαν-Μαρί. Δεν κάθεται εδώ...

Ο Πασπουάλ χαμογέλασε. 'Ο Κοκαρντάς έστριψε τό μούστακι του κι' είπε:

—Εσύ, να σωπαίνης! Πώς ξέρεις ότι τό πρόσωπο που ζητάμε δεν κάθεται εδώ, άφοδ δεν είπαμε καθόλου τ' όνομά του.

—Τό ξέρει αυτό, άπάντησε ξερα η κυρά Φραγκίσκη, γιατί ο αυτό τό σπίτι δεν κάθεται κανείς άλλος έκτός από μας τούς δυο.

—Πασπουάλ, έκανε ο Κοκαρντάς, φαντάζεσαι πως η σεβαστή αυτή κυρία μας λέει ψέμματα...

—Μά την πίστι μου, όχι!...

—Εμπρός! Έμπρός! φώναξε η κυρά Φραγκίσκη που είχε γίνει κατακόκκινη. Φτάνουν πειά η φλυαρίες! Έξω από δώ!...

—Κι' όμως, είπε ο Κοκαρντάς, δεν μπορούμε να φύγουμε, χωρίς να θεβαιωθούμε ότι δεν υπάρχει εδώ τό πρόσωπο που ζητάμε...

—Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο Πασπουάλ.

—Σου προτενω λοιπόν, μικρέ μου, να έρευνησουμε στο σπίτι τίμια κι' άδούρα.

—Σύμφωνοι! άπάντησε ο Πασπουάλ.

Και πλησιάζοντας τόν σύντροφό του, έπρόσθεσε:

—Ετοιμάσε τό ματλήλι σου... Έγώ έχω έτοιμο τό δικό μου...

Περιποίησου τό μικρό κι' εγώ αναλαβένω τη γυναίκα!

Και ο Πασπουάλ διευθύνθηκε προς την πόρτα της κουζίνας. 'Η άτρόμητη Φραγκίσκη ώρμησε μπροστά για να τού φρέξη τό δρόμο, ενώ ο Μπερισσόν προσπαθούσε να τρέξη έξω για να ζητήσει βοήθεια. Μά ο Κοκαρντάς, τόν άρπαξε από τό αυτί, λέγοντάς του

—'Αν φωνάξης, σε πνίγω!

Ο Μπερισσόν, τρομοκρατημένος, δεν είπε λέξι κι' ο Κοκαρντάς τού έφραξε τό στόμα με τό ματλήλι του.

Συγχρόνως ο Πασπουάλ φέμωσε την κυρά Φραγκίσκη, η όποια τόν τρέλλανε στις νυχιές και τού έβγαλε άρκετές τριχές από τό μαλλιά. Την έπήρε στην άγκαλιά του και τη μετέφερε στην κουζίνα, όπου ο Κοκαρντάς μετέφερε σε λίγο και τόν Μπερισσόν.

Ο Κοκαρντάς ισχυριζόταν άργότερα, ότι ο Πασπουάλ έπαωφελήθηκε της θέσεως στην όποια θριασκταν η κυρά Μπερισσόν, για να της δώση ένα φιλι στο μέτωπο. Δεν είνε καθόλου περίεργο αυτό. 'Ο Πασπουάλ ήταν τόσο έρωτόληπτος, ώστε δεν εχχώριζε ούτε νέες, ούτε ήλικιωμένες, ούτε γρηές!

Τά βάσανα τού Μπερισσόν και της γιαγιάς του δεν είχαν τελειώσει άκόμα. Τους έδεσαν μαζί και κατόπιν τούς κλειδύσαν μέσα στην κουζίνα. 'Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ ήσαν πειά άπόλυτοι κύριοι τού σπιτιού...

X

ΔΥΟ ΝΤΟΜΙΝΑ

Έντομεταξύ, έξω, στην όδο

Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε κι' ένα άγριόμουτρο πρόβαλε...

Σάντρ, όλα τα μαγαζιά είχαν κλείσει. "Όλες η γειτονισσές" ή τουλάχιστον αυτές που δεν είχαν κοιμηθεί ακόμα—ήσαν μαζεμένες μπροστά στην είσοδο του Παλαιού Ρουαγιάλ και θάυμαζαν τη μεγαλοπρεπή έορτη του αντιβασιλέως. Και ποιός δεν ήταν εκεί... "Όλο το έθνος της αριστοκρατίας της Γαλλίας..."

"Ετσι, η όδός Σάντρ είχε έρημισεί... Δεν έβλεπε κανείς ψυχή ζωντανή. Μά σ'ε λίγων θημάτων απόσταση από το σπίτι του μαστρο-Λουδοβίκου, απ'την άλλη μεριά του δρόμου, σ'ένα κούφωμα που το σχημάτιζαν δυο γκρεμισμένα σπίτια, ξέη άνδρες ντυμένοι στα μαύρα, περιεμναν ακίνητοι και σιωπηλοί. Δυο πολυτελή φορεία θρискόντουσαν καταγής, πίσω τους. Αύτοι οι άνθρωποι είχαν κερραφωμένα τὰ θλέμματά τους στην πόρτα του σπιτιού του μαστρο-Λουδοβίκου, η οποία έμενε κλειστή απ'τη στιγμή που ο Κοκαρντάς κι ο Πασπουάλ μπήκαν μέσα."

Οι δυο παλληκάρδες μας, αφού έδεσαν την Φραγκίσκη και τον Μπερσιαν κ' έμειναν μόνοι στη σάλλα του σπιτιού, στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλο και κυτάχτηκαν με άμοιασθό θαυμασμό.

"Ωραία τὰ καταφέραμε, είπαν κ' οι δυο περραφανα. Κι' άμέσως ο Κοκαρντάς επρόσθεσε:
—Το πιο σπουδαίο μέρος της άποστολής μας έγινε κιόλας...
—Στη στιγμή που ο Λαγκαρντέρ δεν είχε άνακατεμένους σε μιά ύποθεσι, παρατήρησε ο Πασπουάλ, όλα πάνε καλά...
—Κι' ο Λαγκαρντέρ θρискεται τώρα μακριά...
—Βρискεται μακριά απ' το Παρίσι και τη Γαλλία!...
Κ' έτριφαν τὰ χέρια τους...
—"Άς μη χάσουμε τον καιρό μου, πιστούνι μου! είπε ο Κοκαρντάς. "Άς έρευνήσουμε τὸ έδαφος...
Νά δυο πόρτες..."

Και έδειξε την πόρτα του διαμερίσματος της Αύγης και την πόρτα της σάλας, που οδηγούσε στο άνωμα πατάμα. Ο Πασπουάλ γάβιωσε, ο ηγοῦνι του και είπε διευθυόμενος προς την πόρτα του δωματίου της Αύγης:
—Θά ρίξω μιά ματιά από την κλειδιωιά..."

Μά ένα τρομερό θλέμμα του Κοκαρντάς τὸν κάρραψε στη θέσι του.
—"Όχι! του είπε. Αυτή τη στιγμή η περιστερά μας κάνει την τουαλέτα της. "Άς την σεβαστούμε... "Ανεβα καλύτερα αυτή τη σκάλα νὰ δῆς τί γίνεται εκεί άπάνω...
"Ο Πασπουάλ σκαρφάλωσε άμέσως σαν γάτος.

—Κλειστά! είπε σηκώνοντας τὸ λουκέτο της πόρτας του μαστρο-Λουδοβίκου.
—Κι' από την κλειδαρότρυπα δεν θλέπει τίποτε;...
—Δεν θλέπω τίποτε άλλο από σκοτάδι φούρνου...
—"Έλα τότε κάτω, μικρέ μου!... Και άς άνακεφαλαιώσουμε τις οδηγίες του πρίγκηπος Γκονζάγκα.

—Μάς ύποσέγγηκε, είπε ο Πασπουάλ, πενήτα πιστόλες στον καθένα...
—"Υπό μερικούς δρους, επρόσθεσε ο Κοκαρντάς. "Εν πρώτους..."

Μά αντί νὰ εξακολουθήσει, έπηρε ένα πακέτο που είχε κάτω απ' τὸ μπράτσο του κι' άμέσως ο Πασπουάλ έκανε τὸ ίδιο...
"Έκείνη τη στιγμή, η πόρτα που ο Πασπουάλ είχε θρη κλειστή επάνω στη σάλλα, άνοιξε αθόρυχα και στο άνοιγμά της παρουσιάστηκε ο καμπούρης, ο οποίος άρχισε ν' άφογκράζεται.

Οι δυο παλληκάρδες κτύπησαν τὰ πακέτα τους διαταχτικά.
—Είνε τάχα ανάγκη νὰ γίνῃ αυτό; είπε ο Κοκαρντάς γτι πῶτας τὸ πακέτο του με ύφος δυσαρεστημένο...
—Είνε μι' άπλη διατύπωση, απάντησε ο Πασπουάλ.

—"Ε λοιπόν, σύντροφε, σκέψου κάτι για νὰ μὰς θγάλης από την δύσκολη αυτή θέσι...
—"Τίποτε πιο άπλό! απάντησε ο Πασπουάλ. "Ο Γκονζάγκα μας είπε: "Εσείς πρέπει νὰ έχετε ρουχα ύπηρετών". "Ε λοιπόν, ακολουθούμε την έντολή του, αφού έχουμε τὰ ρουχα αυτά...κάτω απ' τὸ μπράτσο μας..."

Ο καμπούρης, ακούγοντας την απάντησι αυτή, άρχισε νὰ γελάει σιωπηλά.
—Κάτω απ' τὸ μπράτσο μας! έπανέλαβε ένθουσιασμένος ο Κοκαρντάς. Μπράβο! Είσις ο πιο έξυπνος άνθρωπος που ννώρισα στη ζωή μου.

"Απόθεσαν συγχρόνως κ' οι δυο άπάνω στο τραπέζι τὰ πακέτα τους που είχαν τις λιθόρες τῶν ύπηρετών. Κατόπιν ο Κοκαρντάς εξακολούθησε:
—"Ο Γκονζάγκα μας είπε κατόπιν: "Θά σεβασιωθήτε άν το φορείο κ' οι άνθρωποι που θα τὸ μεταφέρουν θρискεται στην όδό Σάντρ..."

—"Έγινε κι' αυτό, απάντησε ο Πασπουάλ.
—Ναί, είπε ο Κοκαρντάς, ζύνοντας τ' αὐτὸ του. Μά ύπαρ-

χουν δυο φορεία... Τι σκεφτείσαι εσύ γι' αὐτὸ, μικρέ μου...
—"Ότι δεν έχει καμμία σημασία...
—"Ωραία... Ο Γκονζάγκα μας είπε ακόμα: "Θα υπητέ μεσα στο σπίτι..."

—Μπήκαμε κιόλας...
—"Μέσα στο σπίτι ύπαρχει μιά ωραία κοπελλά...
—Δεν μ' άφηρεσε νὰ σεβασιωθῶ άν η κοπελλά αυτή είν' έσο παρατήρησε ο Πασπουάλ χαμογελώντας μ' αὐταρέσκεια...
—"Είν' εδώ!... Δεν άκούεις;

—"Ενα πρόχαρο γέλιο άκούστηκε εκείνη τη στιγμή στο διπλανό δωμάτιο. Ο Πασπουάλ έβρασε τὸ χέρι του στην καρδιά του...
—"Θα πάρετε αυτή την κόρη—εξακολούθησε ο Κοκαρντάς επαναλαμβάνοντας τὰ λόγια του Γκονζάγκα—η μάλλον θα την παρακαλέσετε ευγενικά ν' ανεβῃ στο φορείο, το οποίο θα οδηγητέ στο περίτερό μου..."

—Και δεν θα χρησιμοποιήσετε θία, επρόσθεσε ο Πασπουάλ... παρά μόνο άν δεν μπορείτε νὰ κάνετε διαφορετικά...
—"Έσφαθα ο Κοκαρντάς, κι' ο Πασπουάλ άνασκήτησαν γιατί τη στιγμή εκείνη, η διαπεραστική φωνή του καμπούρη άκούστηκε νὰ τὸς λή πίσω τους:

—Κάμετε γρήγορα!
—"Άμέσως γυρίσαν τὰ κεφάλια τους πίσω. Και καταπληκτο, είδαν τὸν καμπούρη κοντὰ στο τραπέζι νὰ λύνῃ με δλη του την πούχια τὰ πακέτα τους.
—"Ω! ὦ! έκανε ο Κοκαρντάς. Που ξεφούτρωσε αὐτὸς εδώ...
"Ο Κοκαρντάς για σγουράδα είχε τραβήχτη πίσω.

Ο καμπούρης άπλωσε τη μιά λιθέρη του ύπηρετού προς τὸν Κοκαρντάς και την άλλη προς τὸν Πασπουάλ.
—Ντυθήτε γρήγορα! τὸς πρόσταξε, χωρίς νὰ άνοήση τη φωνή.

—"Έκείνοι έδίστασαν. "Ο Κοκαρντάς πρό πάνταν δεν μπορούσε ν' ανεβῃ την ήνδεια άν θά φορούσε λιθέρη ύπηρετού.
—Μά το Σατανά! μουρμούρισε στον καμπούρη. Τι άνακατεύεισαι εσύ...
—"Σὸτ! ψιθύρισε ο καμπούρης. Βιασθήτε!..."

Πίσω από την πόρτα άκούστηκε η φωνή της ντόνας Κρούζ, που έλεγε:
—Θαυμάσια!... Δεν λείπει παρά τὸ φορείο!...
—Βιασθήτε! έπανέλαβε έπιτακτικά ο καμπούρης.

Και συγχρόνως έσθυσε τη λάμπα.
Την ίδια στιγμή, η πόρτα του δωματίου της Αύγης άνοιξε κ' ένα βαμπόφως χύθηκε στη σάλλα. "Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, τραβήχτηκαν πίσω από τη σάλλα κ' εκεί γρήγορα-γρήγορα φόρσαν τὰ ρουχα τῶν ύπηρετών, ενώ ο καμπούρης άνοιξε ένα παράθυρο και σφύριξε σιδηρητικὰ μέσα στη νύχτα. "Άμέσως οι τρεῖς από τὸς ξέη άνδρες που περιεμναν απέναντι, πήσαν τὸ ένα από τὰ φορεία και τραβήξαν προς τὸ σπίτι του μαστρο-Λουδοβίκου. "Η δυο κείες κοπελλάς, ήθηκαν από την καμάρη της σάλλας, λέγοντας:

—Πρέπει νὰ βρῶ ένα φορείο!... Πῶς ο διαβόλος δεν τὸ συλογιστήτε αυτό;...
—"Άμέσως ο καμπούρης έκλεισε την πόρτα της Αύγης πίσω της κ' έταί όλο τὸ δωμάτιο θυβιστηκε στο πιο θαθὺ σκοτάδι.

"Η ντόνα Κρούζ δεν φοβάταν τὸς ανθρώπους. Αυτό τὸ σκοτάδι, στο οποίο εβρήθηκε εαφνικά, την έκανε νὰ φοβάται τὸ διάβολο, τὸν οποίο είχε έπιλακισθῇ προηγουμένως γελώντας... Τῆς φαίνόταν κιόλας πῶς έννοήθη τ' εσπῶτά του μεσ' στο σκοτάδι...
—Τρομαγμένη, θέλησε νὰ γυρίσει πίσω στο δωμάτιο της Αύγης... Μά, καθώς έπιανε την πόρτα για νὰ την άνοιξη, δυο σκληρά και τριχάτα χέρια συάντησαν τὰ δικά της. Αυτὰ τὰ χέρια ανήκαν στον Κοκαρντάς...
"Η ντόνα Κρούζ θέλησε νὰ φωνάξη. Μά ο τρομος που εσφίγησε τὸ λαμό της, δεν άφηρεσε νὰ άνη παρὰ ένας αδύναμος ήχος.

"Η Αύγῃ, που γυριζε και ετραγουζιζε διαρκῶς στον καθρέφτη της, γιατί τὰ λούσα την έκαναν κοκέτα, δεν άκουσε τίποτε.
—Δεσποινίς, είπε ο Κοκαρντάς κάνοντας μιά θαθεῖο υπόκλι-

Κατάπληκτο, είδαν τὸν καμπούρη νὰ λύνῃ τὰ πακέτα τους...

λες που έντιναι την Αύγῃ, ήθηκαν από την καμάρη της και διέοχισαν φαχουλεύτα την σάλλα. "Ο καμπούρης τὸς άνοιξε την πόρτα και ήγηκαν στο δρῶμο. "Επειτα πλησίασε αὐτὸς δυο παλληκάρδες και τὸς ρώτησε:

—Είσαστε έτοιμοι;
—"Ετοιμοι, απάντησε ο Κοκαρντάς.
—"Τὴ δουλειά σας τώρα! τὸς πρόσταξε ο καμπούρης.

"Η ντόνα Κρούζ έβγαине τώρα με τὴ σειρά της από την κάμαρη της Αύγης, λέγοντας:
—Πρέπει νὰ βρῶ ένα φορείο!... Πῶς ο διαβόλος δεν τὸ συλογιστήτε αυτό;...
—"Άμέσως ο καμπούρης έκλεισε την πόρτα της Αύγης πίσω της κ' έταί όλο τὸ δωμάτιο θυβιστηκε στο πιο θαθὺ σκοτάδι.

"Η ντόνα Κρούζ δεν φοβάταν τὸς ανθρώπους. Αυτό τὸ σκοτάδι, στο οποίο εβρήθηκε εαφνικά, την έκανε νὰ φοβάται τὸ διάβολο, τὸν οποίο είχε έπιλακισθῇ προηγουμένως γελώντας... Τῆς φαίνόταν κιόλας πῶς έννοήθη τ' εσπῶτά του μεσ' στο σκοτάδι...
—Τρομαγμένη, θέλησε νὰ γυρίσει πίσω στο δωμάτιο της Αύγης... Μά, καθώς έπιανε την πόρτα για νὰ την άνοιξη, δυο σκληρά και τριχάτα χέρια συάντησαν τὰ δικά της. Αυτὰ τὰ χέρια ανήκαν στον Κοκαρντάς...
"Η ντόνα Κρούζ θέλησε νὰ φωνάξη. Μά ο τρομος που εσφίγησε τὸ λαμό της, δεν άφηρεσε νὰ άνη παρὰ ένας αδύναμος ήχος.

"Η Αύγῃ, που γυριζε και ετραγουζιζε διαρκῶς στον καθρέφτη της, γιατί τὰ λούσα την έκαναν κοκέτα, δεν άκουσε τίποτε.
—Δεσποινίς, είπε ο Κοκαρντάς κάνοντας μιά θαθεῖο υπόκλι-

